

Del I indeholder to kapitler. Kap. I (artiklerne 1-6) afgrænser konventionens anvendelsesområde i såvel territoriell som materiel henseende. Endvidere fastslås det, at konventionen er deklaratorisk. Kap. II (artiklerne 7-13) indeholder bestemmelser om fortolkning af konventionen og af parternes viljeserklæringer, om sædvaners betydning, konventionens anvendelse, når en part har flere forretningssteder, og om formkrav til aftalen.

Bestemmelserne i del I gælder både ved anvendelsen af del II om aftalers indgåelse og del III om løsøre-køb. For en stat, der tager forbehold overfor del II, får bestemmelserne i del I kun betydning for reglerne om køb i del III.

Kapitel I

Anvendelsesområdet

Artikel 1 fastlægger, at konventionen gælder for aftaler om løsøre-køb mellem parter, som har deres forretningssteder i forskellige stater.

Konventionen indeholder ikke nogen egentlig definition af, hvornår der er tale om en aftale om løsøre-køb. I artikel 3 foretages dog en vis afgrænsning over for tjenesteydelser, idet det angives, i hvilke tilfælde en bestilling af varer, der skal tilvirkes eller fremstilles, skal betragtes som køb med den virkning, at konventionen finder anvendelse på aftalen. Endvidere indeholder artikel 2 en angivelse af, hvilke typer af køb konventionen ikke finder anvendelse på. Dette gælder bl.a. forbruger-køb, køb på auktion og køb af værdipapirer. Bortset fra, hvad der måtte følge af disse bestemmelser, indeholder konventionen ikke i øvrigt nogen definition af begrebet varer («goods», «marchandises»). I den danske oversættelse anvendes udtrykket varer som betegnelse for købet's genstand. Området for konventionen svarer nærmest til begrebet løsøre i dansk ret – i købeloven betegnet salgsgenstanden – og udtrykket varer betyder ikke i sig selv en begrænsning af anvendelsesområdet. Konventionen regulerer ikke parternes forhold til tredjemand, idet det fremgår af artikel 4, at konventionen alene gælder de rettigheder og forpligtelser for sælger og køber, som følger af købeaftalen. Endelig gælder konventionen jf. artikel 5 ikke for sælgerens erstatningsansvar for dødsfald eller anden personskade, som en vare forårsager.

Til artikel 1

Ifølge artikel 1, stk. 1, skal konventionen finde anvendelse, hvis parterne har deres forretningssted i forskellige stater. Ved forretningssted sigtes i bestemmelsen til et mere permanent sted for udøvelse af normal erhvervsvirksomhed. Lokaler, som en part

midlertidigt lejer, f.eks. i et hotel for at føre forhandlinger, kan således ikke betragtes som et forretningssted. Hvis en part har mere end et forretningssted, fremgår det af artikel 10, litra a, hvilket af en parts forretningssteder, der skal tillægges betydning ved anvendelsen af konventionen eller dens bestemmelser. Ved bedømmelsen heraf skal der tages hensyn ikke alene til det forretningssted, hvorfra en part fører forhandlinger om købet, men også til andre forretningssteder, som aftalen i øvrigt har den nærmeste tilknytning til.

For overhovedet at bringe konventionen i anvendelse er det en forudsætning, at parterne har deres forretningssteder i forskellige kontraherende stater jf. stk. 1, litra a. Hvis et køb indgås mellem en dansk sælger og en fransk køber, og både Danmark og Frankrig er kontraherende stater, finder konventionen anvendelse på købet. Hvis der derfor som følge af købet kommer en tvist til behandling ved en dansk domstol, skal denne anvende konventionen, også selv om danske internationale privatretlige regler ellers ville have ført til anvendelse af loven i en anden stat, som ikke er bundet af konventionen. Det anførte gælder også i det tilfælde, hvor en dansk domstol skal tage stilling til en tvist om et køb mellem f.eks. en svensk sælger og en fransk køber. Hvis også Sverige er bundet af konventionen, vil den danske domstol i dette tilfælde skulle anvende konventionens bestemmelser. Konventionen tager imidlertid ikke stilling til spørgsmålet om, hvilken af to konventionsstaters love, domstolen skal anvende. Dette indebærer derfor, at det også ved et sådant køb, på hvilket konventionen er anvendelig, kan være af betydning for parterne, når det drejer sig om de spørgsmål, som ikke reguleres af konventionen, at aftale hvilken lov, der er anvendelig på deres aftale.

Under hensyn til, at konventionen er deklaratorisk, jf. artikel 6, kan parterne aftale, at konventionen helt eller delvist skal fraviges. Parterne kan f.eks. i en lovvalgsklausul henvise til intern ret i en konventionsstat, f.eks. i Danmark til købeloven. Herudover er det muligt for stater med samme eller nært beslægtede retsregler om køb ved ratifikation af konventionen at tage forbehold i henhold til artikel 94 om, at konventionen ikke skal anvendes på køb mellem parter, som har deres forretningssteder i sådanne stater. I forslaget er det forudsat, at et sådant forbehold tages ved ratifikationen af konventionen vedrørende parter, der har deres forretningssteder i de nordiske lande. Derved undtages køb mellem sådanne parter helt fra konventionens område.

Ifølge stk. 1, litra b, anvendes konventionen også, når det følger af internationalt privatretlige regler, at loven i en kontraherende stat skal anvendes. Dette in-